

8 § Svar på interpellation 2008/09:86 om fjälljakt

Anf. 50 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Fru talman! Helén Pettersson i Umeå har frågat mig om jag avser att riva upp beslutet om fjälljakt och åter ge de svenska jägarna förtur till småviltsjakt i fjällen.

Bakgrunden till Helén Petterssons fråga är att regeringen den 22 mars 2007 beslöt att ändra 3 § rennäringsförordningen (1993:384). Då togs kravet bort på att upplåtelse av småviltsjakt på statens mark ovanför odlingsgränsen och på renbetesfjällen endast ska ske till den som är bosatt i Sverige. Ändringen trädde i kraft den 1 juli 2007.

Ändringen i 3 § rennäringsförordningen skedde efter en grundlig analys av såväl Kommerskollegium som i Regeringskansliet vad gällde bestämmelsens förenlighet med artiklarna 12 och 49 i EG-fördraget. Regeringen konstaterade därvid att bestämmelsen inte kunde behållas. De tidigare gällande bestämmelserna om småviltsjakten innebar nämligen att personer bosatta i Sverige gynnades. Detta utgjorde indirekt ett handelshinder dels genom att tjänster anknutna till jakten inte på lika villkor kunde erbjudas till personer bosatta utomlands, dels genom att personer bosatta utomlands inte på lika villkor kunde ta del av tjänsterna. Även om själva upplåtelsen av jaktträkten inte utgör en tjänst medförde nämligen bestämmelserna att det inte var lika attraktivt för till exempel en person bosatt i Danmark att ta del av en jaktresa med logi och transport som för en skåning. Indirekta handelshinder av detta slag är inte förenligt med fördraget.

Det som nu föranlett Helén Petterssons interpellation är en anmälan till EG-kommissionen mot Finland i vilken det gjordes gällande att utfärdandet av jaktlicenser skulle utgöra en inskränkning av friheten att tillhandahålla tjänster enligt artiklarna 49 och 12 i EG-fördraget. I ett brevsvar till klaganden har en tjänsteman vid generaldirektoratet för inre marknaden och tjänster uttalat att det inte går att fastställa att utfärdande av jaktlicenser utgör ett tillhandahållande av tjänster som skulle kunna omfattas av friheten att tillhandahålla tjänster. Direktoratet avsåg därför att föreslå kommissionen att avsluta ärendet.

Som framgått av min redogörelse är det här fråga om två olika saker. Det generaldirektoratet nu uttalat sig om är att statens försäljning av jaktkort inte utgör tjänst i fördragets mening. Jag har inte heller någon annan uppfattning. Det svenska ärendet gällde däremot begränsningar i möjligheten för företag att tillhandahålla jakttjänster åt i Sverige icke folkbokförda jägare. Som regeringens analys av frågan visade kunde de då gällande reglerna komma att anses utgöra ett handelshinder. Jag har därför inte för tillfället någon avsikt att enbart mot bakgrund av det nu aktuella finska ärendet föreslå regeringen en ändring av bestämmelserna i rennäringsförordningen vad gäller småviltsjakt på statens mark.

Redan i en interpellationsdebatt våren 2007 framhöll jag dock möjligheten att, och vikten av, att beakta regionalpolitiska hänsyn och den möjlighet för detta som finns även inom ramen för EG-fördraget. Det är länsstyrelserna som har att besluta om de närmare bestämmelserna på länsnivå. Det besked som nu lämnats av generaldirektoratet får vägas in i länsstyrelsernas bedömning av om det till exempel är lämpligt med årskort som kan köpas av länsinnevärnarna och som gäller i hela länet, så kallat länskort.

Anf. 51 HELÉN PETTERSSON i Umeå (s):

Fru talman! Tack ministern för svaret, även om det inte alls var det svar jag hade hoppats på för den här interpellationen.

Det är inte första gången jag diskuterar frågan med ministern. Som det ser ut nu lär det knappast vara den sista gången heller. Anledningen till att jag har ställt en interpellation i dag är, precis som ministern har redogjort för, att det har framkommit nya mycket intressanta uppgifter som rör frågan. Bakgrunden till diskussionen är vid det här laget känd. På grund av att jakttrycket i fjällen blev för hårt och till och med missbrukades infördes regleringar av fjälljakten för utländska jägare. Man senarelade jaktstarten för jägare som inte bodde i Sverige, och dessutom skulle de jägarna jaga antingen med guide eller som gäster till svenska jägare. Det gjorde att trycket på vissa områden minskade, och den svenska jägarkåren var nöjd med den förändringen.

Efter ett brev med en försiktig förfrågan från kommissionen till den svenska borgerliga regeringen fattades dock ett ganska hastigt beslut om en ändring som fick till följd att det stod alla EU-medborgare fritt att jaga i den svenska fjällvärlden under samma förutsättningar som svenska medborgare. Det beslutet har fått mycket hård kritik eftersom många med rätta anser att det inte finns en skälig juridisk grund att göra en sådan drastisk ändring.

Det som nu har hänt är att en grupp privatpersoner har anmält Finland till kommissionen för att pröva om det är möjligt för ett land att ha särregler för de i landet boende jägarna. Svaret de har fått är att det är möjligt för ett land inom gemenskapen att ha särregler för jakt som gynnar de boende medborgarna jämfört med andra EU-medborgare. Här gavs regeringen ett gyllene tillfälle att riva upp det hastigt fattade beslutet från 2007 och återgå till det som gällde innan – men icke. I stället har man i svaret på interpellationen snurrat in sig i en juridisk härva om att det inte är EG-fördragets artikel 49 som är intressant att förhålla sig till utan att det är artikel 12. Menar ministern att EU-rätten gäller i det här fallet trots att det står klart för det första att EU saknar behörighet att lagstifta på jaktområdet och för det andra att upplåtande av jakträtt inte är tjänst i EG-fördragets mening? Jag tror att det finns starka skäl att ifrågasätta den analysen. Det innebär i så fall att ingen medlemsstat skulle ha möjlighet att skydda sina folk- eller kulturarv så länge det går att uppfinna en tjänst som kommersialiseras någonstans i slutändan av detta.

Hur kan andra länder fortsätta att hävda sina begränsningar för att skydda miljö- och viltvård och inte Sverige? Varför lägger sig Sverige platt inför EU-rätten när ingen annan gör det? Jag anser att Sverige fortfarande kan hävda sin rätt i den här frågan genom att till exempel även fortsättningsvis kräva att utländska jägare ledsagas av en svensk guide och börjar jaga något senare än svenskar.

Vi kan väl i stället ägna lite tid åt den intressanta diskussionen i ämnet. Varför vill inte regeringen och jordbruksministern under några till synes som helst omständigheter gå tillbaka till de regler som alla var nöjda med? Vad är det som egentligen ligger bakom regeringens och ministrarnas ställningstaganden i frågan? Som det ser ut i dag griper ministern efter halmstrån och försöker finna hinder i EU-rätten som inte finns, bara för att behålla de regler man införde förra året. I tidigare debatter har man hänvisat till juridik. I dag finns inte de hindren. Fast det verkar som om ministern faktiskt vill att det ska finnas juridiska hinder. Vad beror det på? Ligger det något slags ideologisk grund i det här eller är prestigeförlusten så skrämmande att ministern och regeringen inte vill erkänna att man faktiskt gjorde en felbedömning inför beslutet 2007?

Anf. 52 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Fru talman! Småviltsjakten har även jag tagit upp i ett antal interpellationer genom årens lopp. Tidigare när Socialdemokraterna var i regeringsställning skedde debatten utan

socialdemokratiskt deltagande bland riksdagsledamöterna. Nu under oppositionstid har frågan blivit viktig.

För mig är frågan viktig eftersom jag representerar norrbottningarna. Jag kände inte riktigt lyckan när förändringen gjordes i 3 § rennäringsförordningen. Jag hoppas att Helén Pettersson har en bra juridisk analys till hur det här ska kunna utformas och riktigt lägger ut texten. Jag kunde ändå konstatera när problemen dök upp att man inte kan ägna sig åt rent önsketänkande. Det fanns ett problem i den paragraf i rennäringsförordningen som togs bort. Den påminner inte alls om det finska regelverket. Därför är det svårt att jämföra.

För mig är det viktigt att vi tar de regionala hänsynen. Det är fortsatt möjligt med den lagstiftning vi har i dag. Det är länsstyrelserna som fattar besluten om hur man ska hantera reglerna lokalt. Det är de tre länsstyrelserna i Norrbotten, Västerbotten och Jämtland. De tre länen har blivit duktigare på att ha likartade regler. Det är viktigt, men i dag borde man se större möjligheter.

Vad har hänt de två säsonger som har gått sedan förändringen skedde? Jo, det första året blev det inte det ökade jakttryck som befarades. Den här säsongen har varit ett dåligt jaktår på grund av begränsad tillgång till ripa. Vi kan inte riktigt se konsekvenserna.

Vad som var viktigt var det uppdrag som jordbruksministern gav till Jordbruksverket, länsstyrelsen och Sametinget, nämligen att följa vad konsekvenserna skulle bli av förändringen i förordningen för jakttrycket, miljön, rennäringen och den öppna fjälljakten. Men man skulle också fortsätta att analysera hur man inom laglig ram, inom fördragets ram, kunde säkerställa lokalbefolkningens möjlighet till småviltsjakt i fjällen.

För mig som norrbottning är det viktigt att säkerställa just lokalbefolkningens, länsbefolkningens, möjlighet till jakten, inte den paragraf som tidigare fanns i rennäringsförordningen som vi tog bort, som garanterade skåningarna jakträtt i Norrbotten före andra. Den dimensionen har helt försvunnit i diskussionen.

Jag tycker i dag att det är dags att vi för en vidare diskussion. I våras arrangerade vi två möten tillsammans med Jägareförbundet. Vi arrangerade dels ett möte med representanter från miljö- jordbruksutskottet, inte hela men dock från allianspartierna, dels ett möte dagen därefter för samtliga norrländska riksdagsledamöter för att vi skulle ha en bra diskussion med Jägareförbundet och se hur man skulle kunna lösa problemen.

Om jag försöker tolka Jägareförbundet – jag har samma strävan som de, nämligen att vi ska se till att tillgodose länsbefolkningens möjligheter – vill de gärna peka åt riksdag och regering att lösa problemet. Men vi vet alla att ministern inte kan styra länsstyrelsen. Riksdagen kan inte heller styra länsstyrelsen. Länsstyrelsen fattar besluten.

Länsstyrelsen har den här möjligheten. Jag har haft diskussioner med landshövdingen i Norrbotten ett antal gånger och påpekat för honom hur viktigt det är att vi tar den här möjligheten att återinföra länsjaktkorten, för det är det som är det viktiga för länsbefolkningen. Jag tycker att det är dags att vi gör det nu, inte minst också utifrån det kommissionsmeddelande som har kommit gällande Finland. Men vi kan inte blanda bort korten och jämföra två olika lagstiftningar. Nu handlar det om att se till att norrbottningar, västerbottningar och jämtlänningar har en bra tillgång till småviltsjakt.

Anf. 53 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Fru talman! Vi pratar här om två fullständigt olika situationer. Klagomålet mot Finland gäller att de som är bosatta i vissa kommuner i Finland har rätt att jaga på statens mark.

Kommissionen har i svar på detta klagomål kommit fram till att utfärdandet av jaktlicenser inte utgör en sådan tjänst som avses i EG-fördraget.

Jag konstaterade i mitt interpellationssvar i dag, men också i interpellationssvar som jag har gett i andra sammanhang, till exempel förra våren: Nej, jakt är inte ett tillhandahållande av tjänst.

Anmälningen mot Finland innebär därför inte att någon ny kunskap har tillförts oss eller någon annan, och det är inte heller någon möjlighet att ändra nuvarande upplåtelsesystem. Vad är då skillnaden mot det svenska förhållandet? Ja, anmälningarna mot Sverige gällde i stället att turistföretag här i Sverige inte hade möjlighet att tillhandahålla jaktjänster åt dem som var bosatta i Sverige i förhållande till dem som är bosatta någon annanstans, till exempel utomlands. Bestämmelserna begränsade möjligheten att erbjuda tjänster inom jaktturismen, såsom transporter, inkvartering, logi och mat, på ett annat sätt än för människor som var bosatta i vårt land. Sådana erbjudanden är tjänster och är, utan någon som helst tvekan, tjänster i EG-fördragets mening. Kommissionens behandling av klagomålet mot Finland har alltså inte alls berört den här aspekten.

Hade vi då möjlighet att tycka någonting annat i det svenska fallet? Nej. Men, Helén Pettersson! Staten brukar vara rädd om statens pengar. Vi har förlorat två fall som är avgjorda där vi har fått utge ganska stora ersättningar till de klagande. Fler fall finns på Justitiekanslerns bord. Och ännu fler skulle det bli om vi ändrade tillbaka till det förhållande som gällde före 2007.

Samtidigt vill jag återigen poängtera, på flera sätt, att det finns en möjlighet att av regionalpolitiska skäl behålla länsjaktkortet. Men det är, som sades av Krister Hammarbergh, länsstyrelserna som har att med EU-fördragets bestämmelse i bakgrunden besluta om den möjlighet som jag anser är tillämplig i respektive län och i så fall på vilket sätt.

Det är också att notera, som har påpekats i debatten, att jag har gett Statens jordbruksverk i uppdrag att övervaka effekterna av vårt upplåtelsesystem. Det har jag gjort bland annat mot bakgrunden att jag är rädd om miljön och viltvården.

Avslutningsvis vill jag poängtera, fru talman, vilket jag också har gjort i någon tidigare debatt, att jag vill ha en allmän utveckling i den här delen av landet. Detta erbjuder ju möjligheter för turistföretagare att ta till vara de naturgivna förutsättningar och möjligheter som finns i denna del av landet.

Anf. 54 HELÉN PETTERSSON i Umeå (s):

Fru talman! Jag får börja med att notera att Krister Hammarbergh återigen inte riktigt kan låta bli att påpeka att jag inte deltog i debatten under förra mandatperioden. Jag får be om ursäkt, men jag var inte vald och satt inte i riksdagen då, så jag kunde inte delta i debatten. Jag kan också påpeka att s-regeringen faktiskt fattade ett beslut som Hammarbergh nu önskar att vi hade kvar.

Jag vill också klargöra att ingen här vill förbjuda utländska jägare att jaga i de svenska fjällen. Däremot vill vi ha en positiv särbehandling för boende i Sverige, precis som man har i Finland, Polen, Danmark, Ungern, Tjeckien och Lettland, bara för att nämna några länder inom gemenskapen.

Det har, som sagt, under senare tid funnits möjlighet för utländska jägare att jaga här under reglerade former. Det har haft till syfte att skydda både miljön och viltet. Det har dessutom haft en gynnsam effekt på turismen. Med dagens regler är det bara ett fåtal turistföretag som gynnas.

I sitt svar och i debatten hänvisar ministern till att länsstyrelserna nu bör överväga om de åter kan börja sälja länskort. Signalen från regeringen borde vara tydligare om det här.

Antingen anser ministern att de ska sälja eller att de inte ska.

Jag tror att känslan hos länsstyrelserna när det gäller den här frågan har varit väldigt oklar. De vet inte vad som gäller. De vet inte om man bryter mot EG-rätten eller inte, eftersom regeringen har hävdad att man gör det. Jag tror att de skulle vilja att ministern kunde tydliggöra den punkten.

Jag läste en artikel av bland annat ministern och Hammarbergh i Norrbottens-Kuriren i dag, och där ligger det väldigt mycket av att man bör, borde, skulle kunna eventuellt överväga att kanske sälja. Lite tydligare direktiv där tror jag vore bra.

Länskort är en förbättring – absolut! Men det är långt ifrån lösningen på problemen. Om det finns tydligare begränsningar och krav på medföljande guide bidrar man både till ett mer hållbart nyttjande av jaktens resurser och till en sundare förvaltning av en känslig natur. En begränsning och reglering av jägare utan jägarexamen och en svensk jaktetik skulle också innebära ett begränsat tryck på naturen, som vi är så måna om att bevara.

Dagens vittnesskildringar om områden där tälten står tätt, där hundar drivs till utmattning, oskäligen uttag av vilt och sopberg som lämnas kvar i svenska fjällen står i bjärt kontrast till de miljömål som vi gemensamt har satt upp för en storslagen fjällmiljö. Det är inte heller den typen av jakt som de boende i områdena vill ta del av, oavsett om det är kommun eller län. Det allmänna intresset står högre här än vad diskussionen om tillhandahållande av tjänster gör, och jag önskar att ministern också kunde se och erkänna det.

Som jag ser det finns det i dag ingen som helst politisk vilja från jordbruksministern att lösa konflikten kring fjälljakten. Det är märkligt, för ministern och regeringen står helt ensamma i sin ringhörna i den här frågan. Det finns inget stöd för ministern någonstans; inte hos EU, inte hos jägarna och deras organisationer, inte hos samerna och rennäringen, inte ens hos turistföretagen utom möjligen ett litet fåtal. Det finns definitivt inget stöd hos Socialdemokraterna.

Jag undrar återigen vad som egentligen ligger bakom. Är ministern så rädd att eventuellt, möjligen, kanske förarga någon tjänsteman i någon EU-korridor att han inte ens kan överväga att ändra beslutet? Jag tror inte det – jag tror inte alls att ministern är feg. Jag tror att det är något annat som trycker, och jag vill veta vad det är.

Jag vill också veta varför man återigen har så bråttom att sätta ned foten i den här frågan. Det var bråttom i början, när man ändrade beslutet. Det är bråttom att analysera Finland, och det är bråttom att sätta ned foten. Varför är det så bråttom, ministern?

Anf. 55 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Fru talman! Det är helt riktigt att Helén Pettersson inte satt i den här kammaren förra mandatperioden. Låt mig säga så här: Vad trevligt att äntligen ha fått en intresserad sosse! Det har vi inte upplevt förut.

För mig och för norrbottningarna är nu det viktiga att vi kan återinföra länsjaktkortet. Det är fullt möjligt. Jag vet att ministern inte kan styra landshövdingen, men jag hoppas att vi är många som kan prata med landshövdingen, för det är fullt möjligt att införa länsjaktkort, och jag tycker att man ska göra det nu.

Det andra viktiga är belastningen. Där har Helén Pettersson helt rätt, men de förhållanden hon skildrar rådde när vi fortfarande hade kvar 3 § rennäringsförordningen. De förhållandena har inte rått de två senaste åren, dock kanske av andra skäl. Men det är ingen som försvarar de excesser som faktiskt drevs ett tag.

Jag tycker också att det är viktigt att Jordbruksverket tillsammans med de andra som har fått uppdraget också tittar på möjligheten och ser om det går att göra en upplåtelse utifrån

erfarenheter från jakt och kunskaper om förhållanden i markerna eller om man alternativt kan ha en jaktguide som gäller alla.

Jag måste fråga Helén Pettersson en sak: Vill du återinföra en regel som ger alla bosatta i Sverige samma rätt till småviltsjakten i norr, eller vill du ta regionala hänsyn? Jag vill ta regionala hänsyn – en jakt för dem som är bosatta i området.

Jag vill fråga henne en sak till. Hon vet mycket väl att det är länsstyrelserna som fattar besluten. Vill du ta bort det rätten från länsstyrelserna och centralisera beslutsordningen, så att det hela hamnar hos Jordbruksverket eller någon annanstans?

Anf. 56 BENGT-ANDERS JOHANSSON (m):

Fru talman! Det här är en ganska infekterad fråga trots att den handlar om en liten fågel, som är satt i centrum för debatten.

Jag kan konstatera att alliansregeringens tidigare ställningstagande – det vill säga att när jakten tillhandahålls i kombination med en tjänst är hela upplåtelsen att betrakta som tjänst – inte har prövats, utan det ser ut som om det håller. Det var den bedömning som gjordes när frågan var uppe förra gången.

Det jag tänkte uppehålla mig vid är att det i interpellationssvaret från jordbruksministern indikeras en positiv särbehandling på länsnivå när det gäller jaktkortsförsäljningen, alltså inte där det har någon koppling till tjänst.

Det finns möjligen en komplikation i detta. Det är ju statlig mark vi talar om, och det innebär att det måhända finns fog för en del svenska medborgare som inte bor i området att hävda att man har samma rätt till marken som de som bor i området. Mot den bakgrunden, och mot bakgrund av telefonsamtal och mejl som jag har fått både nu och tidigare, tror jag att det är viktigt att klargöra om detta håller vid en prövning mot EU:s regelverk – att man exkluderar delar av medborgarna i ett land från statlig, gemensam mark. Om inte detta tydliggörs på ett bra sätt är jag övertygad om att vi kommer att få se väldigt många överklaganden till EG-domstolen just på denna punkt.

Om jordbruksministern hade besked att lämna på den punkten redan i dag vore det bra. Annars vill jag skicka med att detta verkligen måste övervägas innan man så att säga gör någon återkoppling till länsnivån.

Anf. 57 ERIK A ERIKSSON (c):

Fru talman! Jag vill tacka jordbruksministern för svaret, och jag vill även tacka Helén Pettersson för att hon har framställt denna interpellation i ett viktigt ärende. Jag vill även tacka ministern för tydligheten i svaret utifrån de förutsättningar som vi nu har.

Frågan om fjälljakt och tillgänglighet i fjällen var uppe för ett år sedan, då vi hade att fundera över den i miljö- och jordbruksutskottet. Det gällde de tre länens situation. Helt klart är att fjällen är känsliga. Det är en miljö som är känslig, och vi har även ett ursprungsfolk som vi har att ta hänsyn till.

Jag förvånas lite över att Helén Pettersson i sitt första inlägg hävdade att vi inte tar hänsyn till svenskar. Det tycker jag att vi gör i och med att vi tar hänsyn till samerna i den här frågan. Jag skulle önska också att ministern nämnde något om samernas situation.

Sedan råder det inget tvivel om att fjälljakten är intressant för många svenskar. Det gäller naturligtvis svenskar som bor i de tre nämnda länen, men även söderut boende svenskar, till och med värmlänningar, är intresserade av fjälljakten, och den tål ju inte hur hårt tryck som helst. Det är därför vi har regelverk att följa.

När det gäller detta att sälja tjänster lyssnade jag på Helén Petterssons anförande. Jag funderar lite över hur Socialdemokraterna egentligen tänker i fråga om tjänsteföretag och hur man ser på att tillåta människor från andra EU-länder besöka Sverige och inom andra områden utnyttja turisttjänster eller andra tjänster. Det vore intressant att veta om man har ändrat ståndpunkt därvidlag och om man vill börja göra åtskillnad också inom andra turistområden. Det finns faktiskt starkt lagskydd som rör vårt vatten, EU:s vattendirektiv och som rör fjällvärlden och alpin turism. Det gäller också skärgården, som är väldigt känslig. Finns det områden där som Socialdemokraterna tycker att vi i första hand ska låta svenskar turista i och först i andra hand låta andra EU-medborgare eventuellt få chansen att ta del av dessa känsliga områden? Det är min fråga till Helén Pettersson.

Sedan har jag en fråga till jordbruksministern, som anför att det finns regionalpolitiska hänsyn. Det anfördes ju också vid det förra tillfället då jordbruksministern var i kammaren. Då funderar jag lite grann på länsstyrelserna. Hur stor möjlighet har de att själva verka här? Jag får intrycket att de har ganska stor handlingsfrihet. Om så är fallet är det hela ju egentligen en lokal fråga, som EU låter oss få ha som i många andra delar av EU. Om det är på det sättet tycker jag att det är bra, men jag inväntar gärna ett svar från jordbruksministern.

Den lokala kunskapen om närmiljön är ofantligt viktig, och den måste man ta hänsyn till och väga in. Det lokala ansvaret stannar ju. Om man bor på platsen kan man inte lämna den i vilket skick som helst. Jag är dock inte alldeles övertygad om att en EU-medborgare som inte är svensk medborgare skulle bete sig sämre i den svenska fjällvärlden antingen det nu gäller jakt eller annan turism.

Anf. 58 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Fru talman! De tidigare bestämmelserna om småviltsjakt innebar att personer i Sverige gynnades. Detta utgjorde indirekt ett handelshinder, bland annat genom att tjänster knutna till jakt inte på lika villkor kunde erbjudas personer bosatta utomlands.

Var detta ställningstagande rätt? Nej! Den socialdemokratiska regeringens ställningstagande innebär att alliansregeringen nu får leta upp pengar för att betala skadestånd därför att beslutet var felaktigt.

Är det ett sådant beslut som var felaktigt? Nej, det är åtminstone två. Och flera är under avgörande.

Var det ställningstagande som den socialdemokratiska regeringen gjorde rätt? Nej, det var det inte. Staten får nu betala ersättning därför att man fattade ett felaktigt beslut i den tidigare regeringen.

Har en minister rätt att styra en svensk förvaltningsmyndighet? Nej, en minister som gör det hamnar i något av riksdagens kontrollorgan, och det vill åtminstone inte jag göra. Svenska myndigheter är per definition självständiga och har att fatta sina beslut.

Har vi någon allmänning i det här området? Nej, vi har ingen allmänning i det här området. Det är en som äger marken, och det är svenska staten. Det är alltså skillnad mellan en allmänning och att någon äger någonting, och i detta fall är det staten som äger marken. Det är alltså ingen allmänning som disponeras av hela svenska folket. Det är en grundläggande definition som jag måste göra apropå Bengt-Anders Johanssons frågeställning.

Har samerna några speciella rättigheter? Ja, under gällande jakttider har de den rätt som är tilldelad denna folkgrupp sedan mycket lång tid tillbaka. Därtill är det inskrivet i olika förordningar att därest olägenheter för rennäringen uppstår har man från myndigheters sida att ta hänsyn till detta vid jakts utövande.

Handlingsfriheten, som kan ligga på det lokala eller regionala planet, är stor, men den måste ligga inom EU-fördragets ram. Även förvaltningsmyndigheter har ju att följa direktiv och fördrag men också svensk lag, självklart. Men visst finns det en handlingsfrihet för myndigheter i det här sammanhanget och i andra sammanhang.

Låt mig slutligen i den här rundan göra en jämförelse med fiskekort! Har någon härvarande debattör hört talas om att den som tillhandahåller denna nyttighet vid försäljning av fiskekort frågar efter var den som vill köpa ett fiskekort är folkbokförd? Jag har inte gjort det. Det räknas som diskriminering.

Anf. 59 HELÉN PETTERSSON i Umeå (s):

Fru talman! Jag vill börja med att påminna både Hammarbergh och Eriksson om att jag är här som interpellant och i opposition. Det är intressant att ni tror att det är jag som kan ge svaren på alla frågorna här. Så är inte riktigt fallet. Jag kommer att använda min tid åt att debattera interpellationen med ministern snarare än att svara på era frågor.

En sak måste jag kommentera. Erik A Eriksson säger: Vi tar hänsyn till samerna i denna fråga. Jag vill gärna att du utvecklar det.

För som vanligt lägger svenska politiker ord i ursprungsbefolkningens mun. Jag har senast i dag pratat med företrädare för rennäringsenheten, och de står helt bakom mina åsikter i den interpellation som jag har skrivit och tycker att de regler som nu gäller är felaktiga.

När det gäller artikel 12 har man ju fastslagit att upplåtelse av jakt inte är någon vara eller tjänst. Det är vi alla överens om, om jag har förstått saken rätt. Och om det hade varit så att vi diskriminerade enligt artikel 12 hade ju det gällt även Finland. Då hade man nämnt det från kommissionen i svaret på anmälan mot Finland också. Det gör man inte. Jag tycker att det är värt att beakta.

Jag tänker ställa en enkel slutfråga till ministern, eftersom jag inte har fått några tydliga svar på de frågor som jag har ställt tidigare.

I svaret lämnar ministern en liten öppning när han säger att han inte vill riva upp beslutet för tillfället med enbart det finska fallet som grund. Då frågar jag jordbruksministern: Vad är det för uppgifter och underlag som ministern behöver för att kunna riva upp 2007 års beslut?

Anf. 60 BENGT-ANDERS JOHANSSON (m):

Fru talman! Om jag förstod jordbruksministerns svar rätt innebär det att det enligt EU-lagstiftningen är okej, eftersom det här inte är en allmänning, att så att säga regionalisera utbudet till en exklusiv grupp boende i området.

Jag är inte säker på att det svaret kommer att lugna övriga som eventuellt vill ha samma rätt, som bor i Sverige. Förhållandet som vi har just nu är ju att alla har samma rätt, även övriga EU-medborgare. Det är det nuvarande förhållandet. Är det så att länsstyrelserna kommer fram till att man kommer att sälja länskort som bara säljs till dem som bor i länet är det min bedömning att det kommer att komma överklaganden från andra svenskar som vill bli behandlade på samma sätt, eftersom det är statlig egendom i botten.

Anf. 61 ERIK A ERIKSSON (c):

Fru talman! Jag vill tacka ministern för svaret. Det var klagande. Jag tycker att det var bra för den här debatten och bra för Helén Pettersson med flera att få det svaret i kammaren. Det känns betryggande.

Sedan vill jag, fru talman, till Helén Pettersson säga att jag naturligtvis inte kan avkräva en interpellant något som helst svar. Det var inte min avsikt. Jag såg bara en möjlighet att få resonera högt och ställa en fråga, eftersom jag fick ställa frågan till ministern. Jag kräver inte att Helén Pettersson ska svara. Jag väljer i stället att reflektera.

Hon ställde en fråga till mig. Jag svarar gärna på den. Jag har varit i kontakt med samer som tycker att den situation som var innan Socialdemokraterna ändrade var bättre. Så det kan naturligtvis bero på vem man frågar.

Jag är helt övertygad om att Helén Pettersson pratar utifrån ett regionalt perspektiv och vill väl. Jag är helt övertygad om detta. Jag är inte alldeles säker på att Socialdemokraterna har svaret på frågan hur man ska gå till väga.

Jag tror att frågan är svårare än så, eftersom man kommer till nästa fråga när det gäller fisket. Då har vi EU:s vattendirektiv att ta hänsyn till. Ska vi då göra skillnad? Ska vi vänta in och fråga var i EU man kommer från när det gäller att man ska få rätt eller inte rätt att fiska? Jag tycker att det var ett bra exempel från jordbruksministern.

Jag tycker vidare att hänsyn måste tas lokalt, och jag förväntar mig att länsstyrelserna i de tre länen visar handlingskraft och även ger förslag på hur man kan gå vidare.

Anf. 62 Jordbruksminister ESKIL ERLANDSSON (c):

Fru talman! Tack för den här debatten, skulle jag vilja säga till mina meddebattörer. Frågan, som är prövad av tjänsteman vad gäller anmälan mot Finland, är prövad av tjänsteman på generaldirektoratet för den inre marknaden och tjänster. Frågan är inte prövad av direktoratet som har hand om frågor om diskriminering.

Det är möjligt att det i framtiden kommer att bli en sådan prövning. Jag hoppas emellertid inte att det är Sverige som är föremål för prövning. Ett utslag som går någon emot i det här sammanhanget kan ju innebära att också beslutanderätten överförs till någon annan, och jag tycker inte att det vore bra om vi inte hade möjlighet att ta ställning till de här frågorna inom de ramar som är givna bland annat av EU-direktiv i den här kammaren eller i våra myndigheter.

Är det, fru talman, möjligt att göra undantag på något sätt? Ja, det är det. Man kan ta kulturella eller sociala hänsyn. Som jag sagt flera gånger nu är det min bedömning att det i detta fall går, med tanke på att det är möjligt att ta kulturella och sociala hänsyn, att ta regionala hänsyn och göra undantag för människor som bor och verkar i aktuellt område. Denna fråga måste dock, fru talman, prövas av behörig myndighet, som är aktuell länsstyrelse.

Överläggningen var härmed avslutad.